

Cíklo 7.
12. februara.

Bomhaj Bóh!

Létnik 15.
1905.

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pôda,
Wokréw će!

F.

Serbiske njedželske Ľopjeno.

Wudawa ho kóždu žobotu w Ssmolerjez knihiczhczeńi w Budyschinje a je tam sa schtwórtslétnu pschedplatu 40 np. dostacž.

6. njedžela po tsjoch kralach.

Mat. 17, 1.—9.

Sswjaty japoschtoł Jan piſche: My widżachmy jeho kraſnoſć. Wón je ju widził wospjet a my s nim s wocžomaj ducha w tychle njedželach po hodžoch — my widżachmy s rosjaſnjenym wocžkom, kaſ je s wody tam w Kana wino ſcinił, wotrocžka hejtmana s Kapernauma s lutkim ſłowom wuſtrowił, wetrām a morju pohroſyl. My widżachmy jeho kraſnoſć, taſ može w sbóžnym dopomijeczu na Jeſuſowe pschekraſnjenje wylkajo piſacž Jan, kotrehož běſche Jeſuſ woſebje s Pětrom a Jakubom a na wýzoku horu wiedł.

Haj, sbóžne wokomiki, jako ho tam ſjewitaj Mójsaž a Heliuž, ſastupjerzej stareho ſluba, a taſ w hromadže ſteja na jenej stronje ſastupjerzej minjeneho ſluba, na druhiej japoschtołjo jako ſastupjerjo pschikhadžazeho noweho ſluba, a hrjedža tón, na kotrehož ſakón a profetojo do prědka počasuja kaž ſwědečenje japoschtołow naſad, tón, kotrehož wobliczo ho ſwěczi jako ſlónzo, kotrehož draſta je běla jako ſněh, haj tón, kiž je žiwý do wěcznoſće, tón hrědnik mjes Bohom a cžlowjekami. Jego kraſnoſć poſběhuja ſwědkojo mlobeje kſchesczijanskeje zyrkwe. Woni piſchu: „My ſmý s naſhimaj wocžomaj jeho kraſnoſć widželi, pschetož wón je wot Boha Wótza cžescz a khwalbu doſtal psches hłóž, kotrež ho k njemu ſta wot wulkeje kraſnoſće (2. Pět. 1).” „Wón je jaſnoſć jeho kraſnoſće a podomnoſć jeho býča.” Woni wocžakuja na cžaſ, hdyž ho dopjelni: „Wótče, ja chzu, hđež ja ſym, ſo býchu tež

či ſami pola mje byli, kotrychž ty mi dal ſy, ſo býchu moju kraſnoſć widželi.” S jich hłóžom ho ſjednocžuje hłóž poſdniſich wěrjazych ſwědkow, kiž ſu ſanoscbowali:

„Kaſ rjenje ſwěczi ſernicžka nam poſlna hnady wot Boha, tón ſłodki korjeň Jeſſe — jaſny, kraſny, wupyscheny, poſběhnjeny, w darach rjaný” a ſažo: „Jeſuſ je tych wocžow žadoseč, a tych wuſchow ſynečenje, Jeſuſ je tych hubow radoſć, mojoh' rta ſłodženie.”

Luby kſchesczijano, njeje ho či taſ ſpěvalo, hdyž twój rót doſta jeho ſwjate cželo a křej? Wón je či bliſki pschi Božim blidže, tón krwawny, do ſmjercze daty a ſažo tajki kraſny. Wón je wſchaſ tón, kiž s pschekraſnjenja njebjekho ho w cželnym ſchalcze tebi podawa, ſo by twoja wutroba měr a radoſć měla. Sacžucze jeho kraſneje bliſkoſče ma kſchesczijan pschi ſwjatočnej, nutrnej Božej ſlužbje, pschi ſpěwanju a poſluchauju. Ženie njechamý s Božeho doma hicž, bjes teho ſo njebudžiſtej naſhej wocži jeho kraſnoſć wohlađaloj a ſo njebý naſcha wutroba, ſe ſemiskeho wuſběhnena, ſacžula: tudy je derje býč. To ſu hodžinu pschekraſnjenja ſa naž. Wone žanemu njetrjebaju poſrachowacž. Jenož ſo duſchu poſběhnjem ſo ſwěta a ſi naſchich lóſchtow a žadosečow. A dopomí ſo tamnyh wulkih horow pschekraſnjenja, kiž chzedža njeſapomnjene woſtač ſa cžaſ ſiwiſenja, na tamnu, hdyž běſche kſchesczijanské ſraſoſć dozpił, hdyž ſo wutroba ſenjeſej ſlubi, jako jeho hnuta pschi konfirmazijskim woſtarju widžesche. O pomhajmy ſebi, starschi ſi duſchowpastyrjemi, naſche pacžerſke džecži ſi wučzenjom, napominanjom a modlenjom ſwěru k temu pschihotowacž. Nicz to je wotykujeny kónz, ſo býchu něſhco

wjedzile, ale so bychu neschto widzile, mijenujz̄y Kniesowu kraſnosćz̄, a ſi wutrobu ſpěvac̄ na wukle: „Jesu, moja kraſnosćz̄,” „o Jesu, mojej dufshe ſwētlo,” „Jesuſ Chrystus je mi wscho, wutroba mi praji to.” Wērowanski wołtar běſche hora pscheſkraſnjenja: ſi Jesuſowym ſbožom chyzſchtaj mandželſtwo ſapocžecz̄, a wón ſlubi jo pscheſkraſnicz̄. Jego pscheſkraſnjenje tam na horje běſche ſnamjo jeho bliſkeho pscheſkraſnjenja psches ſmjerčz̄ a row. Haj, we wērje do pscheſkraſnjenego dyrbi ſo tež czemny dol ſmjerče ſwētla hora kraſnosće ſežinicz̄. Kaf je wērjaz̄y predař Hofacker wuſnył, wuſeknýwschi w nadziji: Sbóžniko, Sbóžniko! a jedyn druhí ſi heſtom: S wýſtanjom chzu wumrjecz̄. Viktoria (dobyče)!

Wróczmy ſo ſaſo ſi hory dele do runin wschēdneho žiwjenja. Tež tuta ſměje ſwoje kraſne czaſy a blaki, hdyz ſo ſtajnie ſaſo dopominamy na tamny njebijefki hłob: To je mój luby ſyn, nad kotrymž ja ſpodobanje mam, teho wny poſluchajcze. W jeho poſluchnosći leži ſawdawſ jeho kraſnosćze. Wukamy wot njeho, dokelž wón czicheje myſle a ſi wutrobu poſorny je. Schtóž na wukne mało wot ſo džerzecz̄ a wjèle druhim ſo podwolecz w ſwiatym ſluženju, tón doſtanje neschto wot ſnutſkowneje jaſnosće a mozy. A ſbóžni ſu czi, kiz czicheje myſle ſu, pschetož woni ſemju wobſydnu. Schtóž haru wot ſebje njenaje, ale ſi luboſcžu ſi bližſkim wobſhadža, ſměje ſvože a wjeſele.

Teho wny poſluchajcze, kiz bě poſluchny tež w kſchizu a ſmjerči. Mało do jeho czeſepjenja ſo jeho pscheſkraſnjenje poda. Tež kſchescijanow pucž je tajki, ſo ſe ſyſhami roſkywamy a potom ſi wjeſkoſcžu žnějemy. A na horze dželo pſchińdze ſłodki ſwiatot. We wobliczu marträſſeje ſmjerče widzesche ſwiaty Schęzepan njebojo wotewrjene a Jesuſa na prawizh Božei ſtejo w kraſnosći. Pójmy ſeſerpliwi we wſchej tſchnosći. Boža kraſnosć wobſwēczi a wobſhōdkuje ſwērnych bědzerjow.

„Wudžerž tu, Zion, wudžerž ſwērnoſć tu.” Tu klineži hizom a kaf hakle tam ſe rta ſwērnych to ſwēdeženje: My widžachmy jeho kraſnosć! Hamjen.

M. w M.

S Jesuſom na Taborje.

(Mat. 17, 1—9.)

Hłob: Knježe, ty ſy naſcha jaſnosć — abo tež: Božo, Knježe teho ſwēta —.

Hdyž na Taborje ſo jaſni
Jesuſ w ſwētle njebijefkim,
Poſlow ſiwjenje ſo kraſni
W ſbóžnej towaſchnosći ſi nim;
Twaricž hěth žadaju
W jeho ſbóžnym poſoku! —

Woni widža kraſnosć jeho;
Wón kaž ſlónzo jaſni ſo;
Gswētlo wobſhadža tam ſi njeho,
Jaſnosć ſwētla Božeho. —
Mójsaſ a Eliaſ ſtaj
Tim ſo ſi dobom ſjewilaj.

Gswōjej wocži ſloža ſi njemu
Poſlali, poſli ſwērnoſće;
Hěth chzedža twaricž jemu
Tam na jaſnym Taborje;
„Tudy je nam dobre bycž,
Knježe!” — je jich ſbóžna ryč.

Wocži ſtej jich roſhwētleni
Se ſwētla wſchaf njebijefki,
W duchu ſbóžne wobſchewjeni
Czeſcza Knjeſa ſwojeho;
Hłob jim ſi njebja wobſhwēdeži:
Wón wſchaf je ſsyn luby mi! —

Wobſezechu wocži ſi njemu,
Hdyž jich Jesuſ troſtujue:
„Njeboježe ſo!” — Wērja jemu,
So ſsyn wón ſam Boži je;
Kraſnosć jeho njebijefka
Te ſo ſtruchlym ſjewila! —

Njewidzichu radoſciwi
Nikoſo hacž Jesuſa;
W Sbóžniku ſu nětka ſiwi,
Poſli ſbóžnoſt wjeſzela;
Kraſnosć wſchaf jim ſeffhadža,
Kotraž ſi njebja wobſhadža!

Nikoſo wjaz' njelubuſa;
Luboſcž jich ſam Jesuſ je! —
Sbóžni bliſkoſcž jeho cjuja,
Radoſcž ſi nim je ſiwjenje;
Wſchitko ſo ſi nim pscheſkraſnja,
Wón je žorlo wjeſzela! —

Hacž jich ſwēt a hréhi tſchafa,
Troſtjni pschezo wofstanu;
Milý jeho hłob wſchaf ſylscha:
Hlaj, ja ſchkitowacž waſ chzu;
Gswēru ja waſ lubuju,
Do njebja dom doſvedu! —

Jesuſa dha ſapſhimu, dufcha,
W ſiwej wērje radoſtne;
Gswēcž ſo jemu, kaž ſo ſluſcha,
Wſchaf wón Wumožnik twój je!
Khođ ſi nim krucze ſwjasana,
Teſho czeſt dže do njebja! —

Gſameho tam woſladamy
Teſho jumu w kraſnosći,
Hdyž ſo tudy jemu damy
Sa mſdu w horzej luboſcži;
Gwiſjenje naři pscheſkraſni
Wón, naſch pscheſzel najlepſhi! —

M. U.

Sswēdomnitosc̄.

Sſudnik N., ſamožity prawiſnik, kiz pſchi měſcze býdlesche, dyrbjeſche raſ do bližſcheje wſy po czeſlu poſpłacz. Bóry na to mlođy muž ſi czeſliſkim gratom pſchińdze. „Ta chzu”, tak ſjudnik džesche, „ſo by ſo tónle plót ſwuporjedžał, ſo njemohl ſlot psches njón laſyce. Dokelž je ſi boſa domu ležany, njetrjebacze ſebi žaneje woſebiteje próžy ſi dželom dawacž. Ta wam jenož 2 tolerjej ſa to ſaplacžu.”

Na to džesche ſi wobjedu. Taſo po khwili ſaſo pſchińdze, widzesche mlođeho czeſlu, kóždu deſku porjadnje hěblowacž. Ménjo, ſo chze wón drohi fruch džela ſežinicz̄, jemu pſchikafa, deſki nje-hěblowane pſchibiež, a wotendze ſaſo po ſwojim powołanju.

Sſo domoj wróczivſhi, namała paſ ſjudnik wſchē deſki ſwot-

hěblowane, píšchérěsane a štvědomlívje s čižbami posnamjenjene, hotové s píšhibicžu. „Ta wam tola prajach, so ma ſo plót s nje-hěblowanymi deſkami ſabicž.“ móń hněwnje ſawoła, „ja nicžo na to njeďtam, ſajfeho napohľadá je“. — „Ta pak něſčto na to datam“, cžěbla roſomnje wotmolvi a dale ſtwoje džělaſche.

„Hdyž běsche ſtwoje džělo ſkóncžil, ſo knjeg ſahrody wopraſcha:
„Schto þym tam winojth?“ — „Dvaj tolerjej“, džesche rje-
mjeßlnif, ſtwój grat pſches ramjo połožo. „Czeho dla ſcže telfo
prózhy na to džělo nałožil, hdyž nijeje pjenjes dla bylo?“ —
„Džěla dla“, knježe! Ničhtó hubjene džělo wuglědžil njebudži-
ſche; ale ja budžich to wjedžał a moje ſtwědomnje budžishe mje
khostalo.“ Na to pjenjesy doſta a woteńdže.

Džefacž lět poſdžischo mějeſche tamný ſnješ ſudníſ kontraſt ſa tvar wſchelafich frajnych khěžow wobſtaracž. Wiele twarzow ſo ſeňdže. Wón pat ſwojimaj wočomaj woſebje nad jenym wěſthm mjeſtvočom wotpočowacž dawasche: „To běſche mój pločový muž. Sa wjedžach, ſo budže wón po ſwědomju jenož dobre, hōdne džělo cžinicž. Sa jemu na to kontraſt dach, a wón bu ſi teho ſe ſamožitým mužom.“ Tak poſdžischo tamný ſudníſ ſam powjedaſche. —

M. w M.

Weschto wo rjadach.

Hischeze wěm ſo teho jaſnje dopomnicz, kaſ we ſwojim čaſu tamnu powjescz ſi woſebitej želniwoſcžu cžitach, ſo je ſi majorom ſi Wernsdorffom poſledni rycerž ſelesneho kſchiža 1. klaffy ſe ſmjerču woteschol. Ta ſebi pomyslich: taſ wobſedujetej khwalba a cžescz ſwěta! Pſchetož khwalbu a cžescz woſnamjenjesche ſelesny kſchiž 1. klaffy. Wot tamnych mnichich ſtothſazow, fotſiž we ſwo- bodnych wójnach 1814 a 1815 pſchecžiwo Napoleonej I. wojo- wachu, dostaču jón jeno 668 dla njebojaſliweje ſmužitoſcže a ſnamjeniteje khrobloſcže a wutrobitoſcže, pſched njeprſchecželom wo- poſaneje. S rycerjow ſelesneho kſchiža 2. klaffy tehdomniſcheho čaſha móžesche jich ſnano hischeze 20—30 ſbytknych býcz. Po tajkim jeno někotre lěta hischeze a tónle ſławjeny ród ſławneho čaſha je wotemrjetý hacž do poſlednjeho muža. Potom ſu jich ſelesne kſchiže pſacžiwoſcž ſhubile. A tamni, fotrychž wu- trobno wone debjachu, hđze ſu cži? — O ja ſym něhdý respekt měl pſched wutrobnom, ſi thmle cžestnym ſnamjenjom wupřſchenym. Ale ſmjerč žaneho respefta pſched nim nima. A tamny krafny džení wulfeho horjestacze njebudže žaných ſelesnych kſchižow 1. klaffy a tež žaných czerwienych a čornych worjołowych rjadow kajkeježkuſi klaffy widžecž. Khwalba a cžescz pſched cžlowjekami wutrobitym wojovarjam a ſaſkužbnym statnikam a wutrobno połne rjadow, — ale pſches row to wſcho njeprónđe. Ani do kafcheža rjady njeprſchińdu. Wone ſo po ſmjerči khěžorej ſaſo wróčza, wot fotrehož buchu spožczene.

Ras stejach pſchi ſmijertnym ložu. Žona wyſkopeje starobyl
chyzysche domoj hicž. Džeſacž lět dołho běſche wona turjadnje
czežke czerpjenje w pohladze na Boha ſ njebjefkej ſczerplicwoſcžu
ſnjeſla. Sawernje žeſleſny ſſchiž 1. klaffy! Tón je ſ njei
bohu ſ njebju ſchol a ſežini ſo króna na jejnej hłowje. A ſyſy,
fotrež cžlowſſe džecžo tudy wupłacže we wojowanju ſ hrěchom,
w bědženju je ſwojim Bohom, pſchewobrocža ſo do parlow, bjeſ-
ſſónčnje drohotniſchich dyžli dejmanty, ſ fotrymiž ſu wyſkope rjady
tudy wobrubjene. To je taſ woſnamne, ſo ſu ſſchiž ſa czeſtne
ſnamjo ſežiniſti. Luby cžitarjo, tón ſſchiž, fotryž je cži Bóh luby
Anjes napołožiſ, wjazh woſnamjenja, dyžli ſſchiž, kiž cži cžlowjekojo
na wutrobnio pſchithkuja. Njeſ jón, Bóh chze ſo nad tobu pſche-
fraſnicž a chze tebje czeſcžicž pſched cherubimami a ſeraſimami.
Kſſchižui ſo ty ſam — to je tež ſſchiž 1. klaffy. Najwyſchſhi

rjad w prusšim krajeſtwie je rjad pour le mérite (sa ſaſkužbu). Wón je jeno sa 30 Němzow a 25 muſrajanow poſtajen. Duž drje jón mjes čitarjemi naſcheho nabožneho čaſopisza wěſcze ženje žadny njeponjeſe. Ale w Božim krajeſtwie njeje žadny, fotrhyž jón njenohy abo wón njeje w Božim krajeſtwie. Luby čitarjo, je tebi Šeſuž twój Šbóžník tónle rjad woſolo twojeho wutrobnia połožil? Wěriſch ty do ſaſkužby teho, fotrhyž ſa tebje na fſchižu wiſasche? Potom ty tónle rjad noſyſch. A tón ſam namaka hnadu pſched wočomaj ſwiateho Boha, fotrhyž čze a móže naſ jeno ſbóžnych činic ſaſkužby Šesom Khrysta, ſwojeho Gſyna dla.

F.

Schtoż nieprawda bjerje a dželi, Bóh dwójny
saruna a wjeże.

Powiedańczo się Gherbow.

(Połączanie.)

Schthrnacze lět běsche hižom wottal ſo minylo, ſo bě Šafub
do Čech wotjěl. Brjedawſchi čaſz drje běsche jim hufcžiſho piſal,
ale nětfle čaſachu hižom něfotre njedžele na nowy list; jedyn
piſched druhim to tajo, bojachu ſo, ſo ſnadž je wumrjeł abo khorž.
Najwjetſchi njeměr mějesche pak wowka; piſchetož jej bě móń naj-
lubſchi. Žumu popołdnju běsche ſama doma a piſchi ſtwojej piſchaſh
ſpominacze tež ſdychowajo na njeho: „Schtó by ſebi myſlił, luby
Šafubje, ſo hischeže piſchede mnú wumrjejesch a to w zufym fraju?”

Takle na ſtwojeho wnuſa myſlo njeprýtny, ſo je něchtó
wjeſeſlu pěſení ſpěwajo do ſameho dwora dóſchol. Žo ktwilzny paſ
wotewrichu ſo khežne durje a duzy tež ſtwine; to hafle jejnu
ſedźbliwoſć ſbudźi.

Šastupi zuſnik a ſe ſnatym ſtowjenjom ju poſtrowjo wotpołoži ſwój wacžof. Pſchi mitanju měrjesche jeho ſtara Ženfowa wot hłowý hacž do pjaty; ſdasche ſo jej ſnaty bycž, njeſtedžesche pač, hdże by teho muža byla widžała. Tón džesche, jejnu njevěſtoſcz hnydom pŕſnawſchi: „Njeſnajech dha mje wjazh, moja wówka?“

„Ach mój Boże, Jezusie, to będzie Ty Ty!“ A nětko říká
že wyproszanie možebje, čeho dla je tak na dobo domoj
pschischoł.

„Wotwka, derje je še mi tvjedlo, býrnjež stajnje wofolo
knjesa býcž dýrbjal. Pomyšl ſebi jeno, wot teho čaſa, hacž ſym
wan piſkal, ſo je ſſhorjet, njeie hižom tvjaž wotfhoriš.““

„Wohin, woher?“ fragte er.

"O ně, pječá." "

„Raf dha je dovolit, so ſměſch moſtajiwſchi jeho domoj hiež?“

"Se bižom njebohi, mój dobrecziny frijes!"

„Duž je ſi twojej ſlužbu fónz? Schtoda, ſo ſebi nětfo, hdyž
ſo nanej a macžeri derje wjedže a twoju mſdu njetrjebataj, nicžo
wjazh nahromadžic̄ niemóžesť!“

„Działano Bohu! wówka, schtoż budu trjebacż, hiżom smęju. Njeboežicżki snjes — budż jemu kralestwo njebjeske — njeje na mnie sabyl. Wjedżesche, so mam burske hospodařstwo a džělo radh, wotkasa mi rjane kubleschko.““

„Živá bým na řvěcě, řublo?“

„Haj, fublo, ale nimam je wjazh. Žeho s̄yn čzysche tam, h̄džež běchu moje twarjenja, radh m̄syn twaricž, duž je mi fublo se wschěm stejo a ležo wotkupil.““

„Mó, a fak wiele je czi dał?”

„Sědnacže stow! A pomysl řebi jeno, mowka, tři sta štým
hischče na řlužbje nahromadžil.““

Bovka votmolvi na jeho radostne povjedanje jeno s jednorym „taf“ a pohladovasche někaf řudnje na njeho, njedživasche tež na jeho dalschu rosprawu, taf ſo ſo ſamemu Šafubej iejne

mjelčenje džiwnie ſeſda. Teho dla ſo wopraſcha: „Wówka, ſchto dha tebi bu, ſo mi ničo wjazy njeprajih?“

„To ſebi tola myſlila njebych, ſo —“

„A ſchto?“

„Ničo dale — chyňch ſo cže jeno wopraſhceč, ſ cžim ſy ſebi telko nahromadžic̄ moh̄ — nam ſy tež ſkaf.

Teje wnukej woběža čerwjeni we woblicžu (wjedžesche džé, ſo ſu wowzhyne ſłowa poruš), ale ſhubi ſo rucze. Wona ſedžbowasche kruče na njeho a ſama ſ ſebi rjekný ſ hlowu wiſo: „tſi ſta nahromadžic̄?! Mój ſynko, to ſkoror wericz njemóžu.“

„Cžeho dla niž? Ničtó mi je dał njeje a wſal je tež njeſþym.“

„A ſak ſy telko na boſ połožic̄ moh̄, na mſdžé džé tebi wjeye wjſche wostało njeje.“

„Wówka, na drascze, a hdvž ſmój ſ kniesom pucžowaloj, na jědži, ſybm ſebi tójschtu nalutował, a wot hoſczi, hdvž ſu pola naſ na wopryče byli, doſtawach druhdy tež ſdobne dary. Sa ſchtyrancze ſet naſtanje hizom ſ malicžofsczow pěkna hromadka, njejerjeſli ſo wot njeje.“

Na to wotmoſwi wówka ſpoſojnje: „Haj, naſutowac̄ ſo wjeye hodži, kaž tež pſchecžinic̄. — Džakuj ſo Bohu, ſo je tebie taſ bohacze žohnowaſ. — Tebi je wón ſaſo dał, ſchtož je mi wſal.“

Nětko ſo ſakub ſa pſchecželemi a ſnatymi napraſhovasche a wówka, na jich wſchelake podeńzenja ſpominajo, roſwucžowasche ſaſo pſchi tym ſwojeho ſakubka kaž prjedy, hdvž bě hiſhczé malý pačholſ. Taſo běſche něhdze hodžinu doma pobyl, džesche na polo; njemóžesche džé docžakac̄, ſo by ſwojeju ſtarſcheju ſaſo wohladal. Hdvž ſakub ſ macžerju wjecžor ſ pola pſchiniđze, praji wówka wjeſele: „Hlej, Marja, njeſþym pſcheko rjekla: Boh móže wam na druhe waschnie žohnowac̄, ſchtož ſcže pola Radzeſ ſhubili! — ſakub móže ſebi prjedawſche ſublo ſupic̄, hdvž na pſchedan pſchiniđze.“

„Haj, to moje dla móže, je-li wobej hromadže pſchedawanej njebudžetej. Stara Radzyna a Marja drje móžetej ſebi brěmjeſchko ſwjaſac̄ a do hribow hic̄. Tich ſublo a waſche ſedom dožnikam dožahnjetej, kaž ſo powjeda.“

„Kaſ dha je ſo Radzeſom wjedlo, taſ doſlo hacž ſybm ja w Čechach byl?“

„Taſ džé, mloda je pſched někotrymi lětami ſ mjerſanjom a ſrudobu wumrjela a wón je kaž hdvž prjedy džen wote dnja pił, doniž ſańdženu ſy mu ſhorje a wumrje. — Haj, ſ njeprawdu doſloko njeſchiniđzefch, starej Radzynnej pónidže ſo na ſtare dny hiſhczé hubjenje a woſebna njeviesta Marja ani holeje hižki njeſměje.“

Na tole macžerne powjedanje wotmoſwi wówka: „Schto wě, hacž je taſ ſlē, kaž ludžo rěčza?“

Druhi džen rano hotowasche ſo ſtara Ženkowa ſe mſchi a dokež ſakub runje niež ſa dželo njeſeſche, rjekný jemu: „Mo, hdvž maſch khwilu, móžech ſo mu ſe mſchi hic̄ a pödla kniesa Žura woprytač, tón je nětko ſarač. Budže tebie radu widžec̄, pſchetož huflo je ſo ſa tobu praschaſ.“

Šakub njeda ſebi to dwójzy kaſac̄, khwatajzy ſo ſhotowatwſchi džesche ſ njej. Po ſemſchach ſtejſchtej wówka a ſtara Radzyna naležnje powjedajo pſched zyrkuju: „Schto dha tón muž bě, křiž ſ tobu ſe mſchi pſchiniđze?“

„To džé je naſch ſakub; tón je węzera ſ Čech domoj, a pomýſl jeno, je ſebi na ſchtyrnacze ſtow pjenies ſobu pſchiniđze.“

„Ty tola njeſþy!“

„Woprawdže! Tſi ſta je ſebi nahromadžil a jědnacze ſtow ſa ſublo doſtaſ, kotrež je jeho njebožicžki knies — budž jemu Boh hnadny a ſmilny — jemu woſkaſ.“

„Haj, haj, čłowjek njeje, hdže ſ ſbožu abo ſ njeſbožu pſchiniđze!“

„Ach, ſakubej to ſbože ſ wutroby pſcheju; je tola najpětniſchi mjes naſchimi džecžimi — tón měni wſchudže ſ prawdu.“

(Pſchichodnje dale.)

Sſerbske ſtowjenja.

To ſerbske „Pomhaj Boh“ mi je ſchaz wjſchi ſloteho;
Wěſch pilnym ſchto tež wažniſche,
Hacž pomož Wjerſchneho?

A naſpjetne „wjerſhpomaſh“
Cžesč ſunu ſaſluži;
S tym ſaſo pſcheje ſtowjeny
Tež pomož wjerſchnu cži.

„Pſchiniđz Boh“ tež ſube ſtowjenje
Sſo ſnaje po kraju;
Hdžez pſchiniđze Boh, tam ſ ſbožu džé,
Měr jeho do domu.

Duž „Božo ſlyſch“, paſ „daſ to Boh“
Sſerb na to wotmoſwi;
A je byl w Božim domje ſchtó,
Wſcho ſtowri ſemſcherja.

A „ſ Božoh“ ſłowa — wotemſchi“
Duž rěka „witaſe!“
„Wjerſhpomaſh“ ſo wotmoſwi
A ſ tym ſo džakuje.

Sſo witam y a ſtowimy,
Kaſ pſchitoj a cžaſ ſa,
Tež Khrysta węčźnje khwalimy —
To cžesč je Sſerbostwa!

H. Z.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Twar ſelesnižy ſ Wojerez do Hrđka ſo lětža ſapoěznie, hdvž je ſejm ſapóſlanzow w Barlinje wſchitke ſrědki pſchiswolil.

— Wulke wjeſele je po zyklum němſkim khězorstwje ta powjescz ſbudžila, ſo je prjnjz Vjedrich-Pruffi ſaſo wotſhoril wot ſwojeje cžežkeje ſhorſeſe.

— Knih a „30 lětnej wójni“, wot kniesa duchowneho Tyſcherja ſpižana, je docžiſhežana, a na nowy thdžen mōžetaſ pohelnikaj wuńč. Knih je rjenje ſpižana a dawa roſhlaſd wot tamnych ſrudnych cžaſbach. Woſebje džiwa ſpižaczel na tehdomniſche wobſtejnoscze w naſchich ſerbskich woſadach. Tule rjanu knihu naſche ſobuſtaſ ſa pſchinoſch ſa 1904 doſtanu. Njeſobuſtaſ ſa maja 1 hr. 20 np pſacžic̄. W bližiſhim cžaſu ſo ſ cžiſhežom druhich knihow ſapoěznie, kotrež ſo tež hiſhczé w tym leče roſnoscha.

— Wobčežnoſež budže w pruſſich woſadach lětža, dokež ſu jutry poſdže. Po poſtajenju wyschnoſeže maja ſo džecži kónz měra ſe ſchule puiſhczic̄. Nježela Palmarum, hdžez ſo konfirmažije wotměwaju, paſ je hakle 16. haprleje.

„Pomhaj Boh“ njeje jenož pola kniesow duchownych, ale tež we wſchěch pſchedawařnach „Sſerb. Nowin“ na wſach a w Budyschinje doſtačz.